

det første har vi, som regeringen også har gjort opmærksom på i dag, tilkendegivet over for de øvrige EU-lande, at vi ikke vil forhindre disse i at udvikle EU-samarbejdet inden for de områder, der vedrører de danske forbehold. For det andet var tanken bag det nationale kompromis, at der med Edinburghaftalen og de fire forbehold blev lagt grunden til en ny dansk europapolitik. Meningen var med andre ord, at de fire forbehold ikke blot skulle være en parentes, men også have konsekvenser for den danske europapolitik.

Jeg ved godt, at ingen har aflagt ed på, at forbeholdene skal stå for tid og evighed, og det vil jeg da i øvrigt heller ikke gøre – det må være legitimt at diskutere, hvorvidt det er i Danmarks og Europas interesse, at vi ikke er fuldt ud integreret i samarbejdet, som endnu flere lande i øvrigt står over for at skulle indtræde i – men alligevel vil jeg godt her i dag understrege, at jeg godt forstår dem, der synes, at det er lidt mærkeligt, at nu, hvor de danske forbehold virkelig begynder at få konsekvenser, så er der politikere og partier, der har mere end travlt med at få dem ophævet.

Tag f.eks. forbeholdet vedrørende Den Økonomiske og Monetære Union, euroen. Regeringen går efter min opfattelse nu helt åbenbart efter, at forbeholdet skal ophæves, således at Danmark vil kunne være med, den dag den klingende euromønt kommer på gaden.

Uanset om man så mener, at det er en god idé med euroen og mønten eller ej, så er det jo altså et faktum, at også forbeholdet her har sin forhistorie. Selv England vil, hvis vi ser på selve tidsperspektivet, formentlig ikke være med, når dagen med euromønten oprinder.

Og er det så i den sammenhæng virkelig et must for regeringen, for Danmark, at vi er med? Jeg kan bestemt godt se, at der er argumenter, der taler for. De knytter sig til det faktum, at vi er bundet op på euroen under alle omstændigheder og derfor måske så lige så godt kan være med til at påvirke og træffe nogle af de beslutninger, som har stor betydning for vores økonomi, herunder vores beskæftigelse og konkurrenceevne.

Men over for dette står jo så også spørgsmålet, om EU-landene kan og vil overholde konvergenskravene, de forudsætninger af økonomisk karakter, der gælder med hensyn til, om euroen bliver en succes eller ej. Her kan jeg måske nok have mine tvivl, i forhold til hvordan det hidtil har været praktiseret.

Jeg vil gerne på denne her baggrund understrege, at Kristeligt Folkeparti ikke er parat til at ophæve ØMU-forbeholdet, og alene af den grund kan vi ikke stemme for det forslag til vedtagelse, som i dag er fremsat af partier, der repræsenterer et flertal i Folketinget.

Når det gælder forsvarsforbeholdet, er det da rigtigt, som også udenrigsministeren og statsministeren fremhævede, at ønsket med det forbehold var at sikre, at WEU ikke blev en konkurrent til NATO. Det var i hvert fald den ene side af sagen.

Den anden side, som jeg også mener var med inde i billedet i forbindelse med diskussionen om de danske forbehold og diskussionen om det nationale kompromis, var at undgå en sammensmeltning af EU og WEU. Jeg er enig i, at det på dette område er gået noget anderledes end det, som i hvert fald var i de franske tanker i forbindelse med forhandlingerne, der førte frem til Maastrichttraktaten.

Den europæiske forsvarsdimension bliver nu udviklet inden for rammerne af NATO, men også på en sådan måde, at EU på sigt kan få nogle militære muskler at spille med, om end det er svært at forestille sig, at NATO og vore nordatlantiske partnere ikke fortsat vil være et ledende kraftcenter i Europa, sådan som vi f.eks. så det i forbindelse med konflikten på Balkan.

Det står endnu ikke helt klart, hvordan det forsvarsmæssige samarbejde vil udfolde sig, og hvordan det kobles til det udenrigspolitiske samarbejde i EU generelt. Men Kristeligt Folkepartis råd til regeringen vil være, at den ikke skal bide sig fast i bordkanten, hvis de forsvarspolitiske drøftelser i EU kommer til at bevæge sig på det, jeg vil kalde kanten af forbeholdet.

Med hensyn til forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender er jeg enig med udenrigsministeren i, at det måske mere går på formen af de beslutninger, der træffes, end på selve indholdet. Der er således principiel forskel på de to førnævnte forbehold, hvor Danmark ikke kan forvente at deltage på lige fod med de øvrige EU-lande i samarbejdet, endsige deltage i de forskellige råd og komiteer, der vedrører forbeholdene – og heller ikke bør – og så altså forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender.

Som udgangspunkt er det positivt, at der nu arbejdes hen imod en fælles asylpolitik i EU. Med hensyn til de forskellige meldinger, der er kommet, og ikke mindst dem, der kom under